

Η ΖΩΗ ΕΝΟΣ ΘΗΡΩΔΟΥΣ ΑΓΓΛΟΥ ΕΠΑΤΡΙΩΗ

Ο ΤΡΟΜΕΡΟΣ ΚΑΙ ΑΙΜΟΒΟΡΟΣ ΤΖΩΡΤΖ ΦΙΤΖΡΑΛΝΤ

(Από τα χρονικά του 18ου αιώνας)

Ένας απ' τους μεγαλύτερους και τους πιο τρομερούς κυριαρχούς που ανέστησαν την Εβραϊκή κατά τον 18ο αιώνο ήταν κι' ο Άγγλος επατρίωης Τζώρτζ Ρόμπερτ Φιτζράλντ, ο οποίος όταν έφτασε σε ηλικία εξοσιδίου ετών, είχε κάνει εξοσιδές μοναχίες, με τους πιο δεινούς ξιφομάχους της εποχής του, κι' όλες άμιατρες, άγριες, λυσσοειδείς. Ο Φιτζράλντ γεννήθηκε το 1748 στην Τάλοργκ της κομητείας Μάιο. Η οικογένειά του είχε άπειρα χτήματα, τα οποία της είχε χαρίσει ο Κρόυδελ, εις ανάλλαγμα των υπηρεσιών που είχε προσφέρει στην επανάσταση.

Ο Τζώρτζ Φιτζράλντ, που είχε μεγάλη επιδεξιότητα στην άπλομαχία, άρχισε από πολύ μικρούς τους καινάδες του. Ήταν δεκάδη χροών όταν έμοναχίστηκε με τον Λόφο Ντέινς Μπρόουον, τον άγαθόνο άνθρωπο της Άγγλίας. Άλλά δεν ήταν ανάγκη να είνε κατός καός για να διασταυρώσει το ξίφος του με τον τρομερό αυτόν νέο. Μόλις έτελειώθησε στην άπλομαχία, ο Φιτζράλντ έπεσόνος έταν περίεργο τρόπο για να προαχθεί τους άλλους, στα καλά καθούμενα, σε μοναχία.

Στο Δουβλίνο ήταν ένας κεντριός δρόμος που τον ζειμώνα, το μεγαλύτερο μέρος του ήταν σεστασμένο από λάσπες. Για να περνάει οι άνθρωποι, δεν έπαινε παρά ένα στενό μονοπάτι. Σ' αυτό το μονοπάτι πλάναινε και σεταόταν ο Φιτζράλντ, με τέτοιο τρόπο, όστε για να περάσει κανείς ήταν άναγκασμένος ή να τον στρώσει ή να κλιούτη μέσα στο βούρκο. Έτσι έπροκαλούσε τους διαβάτες, φιλονεικούσε μαζί τους, μοναχίζους και τους πεταόβει με το σπαθί του.

Στο τέλος όμως έγινε γνωστός σ' όλη την Άγγλία και όλοι απέπεισαν για να τον πληρώσουν άξια. Τότε σηρώθηκε και πήγε στο Παρίσι, όπου μέσα σε τρεις μήνες έκανε άριστες μοναχίες και όλες άμιατρες. Σε μια απ' αυτές όμως, έγινε και ο αντίπαλός του να είνε έξ ίσου δεινός ξιφομάχος και έφιλοδοχός των Φιτζράλντ με μια σπαθιά που τον άναγκασε να κριταώσει σ' όλη τη ζωή του.

Μετά ένα χρόνο ο Φιτζράλντ ξαναγύρισε στο Λονδίνο, αλλά κι' εκεί στάθηκε άτιμος. Μοναχίζος με κριταών συνάδειφο τον άξιοκατό, ο οποίος του έπαισε το κριταό με μια σπαθιά, ενώ ταυτοχρόνος ο Φιτζράλντ έβόδιζε το δικό του ξίφος στο στήθος του! Και ο μόν' αντίπαλός του πέθανε την ίδια ήμερα, αλλά και ο Φιτζράλντ έμεινε πολύ καυρό στο κρεβάτι παλεύοντας με τον θάνατο. Ωστόσο, δεν έσοφορονίστηκε καθόλου. Άλγες ήμερες μετά την τελευταία έπιλοσία της πλνήης του πήγε στον ίπλοδρομό του Άσοκ και έπροκαόσε ένα ίπλοδρο έπεισάδιο. Έβρισε έναν έπιασάδη και την γυναίκα του. Ο επατρίωης όμως έκείνος άρνήθηκε να μοναχίζοι μαζί του, λέγοντας ότι ο νέος αυτός είνε τρελλός! Και το αποτέλεσμα ήταν να άπαγορεύσουν την είσοδο του Φιτζράλντ σ' όλους τους ίπποδρομούς της Άγγλίας.

Ο Φιτζράλντ ήταν πολύ ειλοσιδίου ετών, είχε κάνει εξοσιδές μοναχίες και όλοι στην Άγγλία τον είχαν επνομάσει «ο αιμοβόρος Φιτζράλντ».

Τότε άρριβός έρωτευτηκε μια νέα της τάξεως του, την μη Τζέν Κουάιλε, η οποία δεν είχε ούτε πατέρα, ούτε μητέρα. Την έκλειονε ο άδελφός της, ο οποίος άρνήθηκε να έχρησι τη γαία της με τον Φιτζράλντ, παρά την άριστοκριτική κριταγογή του άπομοφιου γαϊβούδ και την τεράστια περιουσία της οικογενείας του. Άλλά ο Φιτζράλντ δεν ήταν άνθρωπος που να ησοχούει εύκολα. Και μια νύχτα άπγαγε την έκκλησί του, η οποία τον άγατούσε επίσης και έγινε για το Παρίσι. Είχε συμφωνήσει με τον πατέρα του να του στείλει εκεί 1.000 λίρες στεργίους τον χρόνο. Για κάμποσον καιρό οι δύο νεόμυφοι πέρασαν εντιχόμενοι, παρά τις μοναχίες που έκανε κάθε τόσο ο Φιτζράλντ. Έξωρα όμως ο πατέρας του Φιτζράλντ, άγνοον για ποιά αίτια, έμαψε να στείλει το έτήσιο επίδομα στο γιό του. Άρριον τότε μεγάλες οικονομικές στενοχωρίες για το νεαρό άνδρόγυνο, κι' ο Φιτζράλντ άναγκάστηκε να ξαναγύρισει στην Άγγλία, όπου, έπειτα από έναν καινού με τον πατέρα του, έπέτυχε την έξης συμφωνία μαζί του. Να του παραδώσει έκείνος όια τα χτήματα του και εις ανάλλαγμα να τον πληρώσει ο Φιτζράλντ μια έτήσια έπιχορήγησι έμ' όσον ζωής.

Από τη στιγμή αυτή, ο Τζώρτζ Φιτζράλντ έγινε φοβερός και τρομερός. Κάόος στα άρβανα πού χτήματα που είχε στη διάθεσί του, άγούμο το δικαίωμα να συρροήγη ένα σύνταγμα στρατού, κατά την συνθήκη που έπιταόσσε τότε στην Άγγλία. Το σύνταγμα αυτό το διατηρούσε με δικιά του έξοδα. Οι άνθρωποι δε τους οποίους έστρα-

τολόγησε ήταν του σχοινιού και του παλουκιού και τους χρησιμοποιούσε περισσότερο για να μοναχίσει με τους έχθρούς του, παρά για την ίππρεσία του βασιλέως. Έγχατέσσε έξ μεγάλα κανόνια στον προγονικό του πύργο, των οποίων μετέβαλε σε άπόθητο φρούριο κι' έτσι έκανε ό,τι ήθελε εις βάρος των γειτόνων του φρουράριων, χωρίς να τους φοβάται καθόλου. Κι' όταν πού έξασφαλιστηκε τελείως, άρχισε να μην πληρώνει τακτικά την συμφωνημένη έπιχορήγησι στον πατέρα του, για να τον έκδικηθεί επειδή κι' έκείνος του την είχε κούει άλλοτε. Όταν βρισόταν στο Παρίσι. Μιά μέρα, μάλιστα, πού ο δστιυχής πατέρας του τούμασε να πιά να του κινή παραόσια, ο Τζώρτζ έβαλε και τον έδεσαν χειροπόδαρα άγκαλιά με μια κιομημένη άρσοβδα που διατηρούσε στον πύργο του. Και τον άρρισε έτσι δεμένον ένωσι τέσσερες ώρες! Μιά άλλη φορά έβλεπε τον πατέρα του σ' ένα κάρο, τον έδεσε καλή και, αφού έβαλε δύο στρατιώτες να τον φυλάνε, τον άρρισε έτσι όλόκληρη την ήμερα.

Όταν τα έμαθαν αυτά οι φρουράριοι, οι καλύτεροι του γέφυρο Φιτζράλντ, έξέμνησαν και άρρωγανον όλόκληρη έκστρατιά για να τον άπελευθερώσουν απ' τα νύχια του άπάνθρωπου γιού του. Πραγματιώος πόλεμος έπαλοούθησε τότε, άγριες συρροήσεις και σιαμπίες κι' στο τέλος οι σιαμπίροι φρουράριοι κατόρθωσαν ν' άπελευθερώσουν τον πατέρα του Φιτζράλντ. Έπειδή όμως δεν μπορούσαν να έκταπισούν το γιό του απ' το φρούριο του, άρριον να πουνε τα χτήματα του, και όσα χτήματα είσέπταταν τα έδιναν στον γέφυρο φίλο τους.

Εν τώ μεταξύ οι περισσότεροι απ' τους στρατιώτες του Τζώρτζ Φιτζράλντ έλιποτάκρησαν. Τότε έκείνος, βλέποντας ότι δεν θα άπορούσε να τα βγάλει πέρα, θεώρησε μια όλοκληρή άνελη από άγρια και μεγαλόσωμα σκαλιά της Σκωτίας, τα οποία είχε γενναίος καυλιήλιος και με τα όποια τις νύχτες μαζί και με τους λίγους στρατιώτες που του είχαν μείνει πιστοί, έκανε έπιδρομές στις περιφέρειες των έχθρων του.

Σε μια, μάλιστα, από τις έπιδρομές του αυτές, κατόρθωσε να αμάλωσιση πάλι τον πατέρα του και τον έφινάλασε σ' ένα ύπόγειο.

Εν τώ μεταξύ όμως είχε μεγαλώσει και ο μικρότερος άδελφός του, ο οποίος μαζί με μια συνδοσμένο από πολλούς φίλους του, συνέλαθε τον Τζώρτζ και τον αμάλωσιση.

Τού έπέβαλε τότε νύχθη σε μια συνεχένη με τον πατέρα τους και να πληρή έτσι το σιαμπίοκρίσιμα. Η συνεχένησι αυτή έγινε με πολύ περιεργον τρόπο. Ο Τζώρτζ Φιτζράλντ και ο πατέρας του μπαρκαν σε μια βουζα και, όλομόναχοι, ξαναχίτησαν στο πέλαος. Έκει, έπειτα από μεγάλη σιρήση, άποφασισαν τα έξης: Ο γέφυρο Φιτζράλντ θα δήμιεσε ότι δεν είχε καμιά άξιαση να τιωρηθή ο γιός του για όσα του είχε κάνει. Επίσης του άρρισε τα χτήματα από τον όσον ότι ο Τζώρτζ θα έξικολούθησε να τον πληρώσει άνελλόπως πού το έτήσιο επίδομα. Έπι πλέον θα του πληρώσει και τρεις χιλιάδες λίρες ως άποζημιώσι για όλους τους έξεντιλωσιούς στους όποιους τον είχε υποβάλει.

Έτσι ο Τζώρτζ ξαναέγινε κούρος των χτημάτων του. Εν τώ μεταξύ όμως, μεταξύ των φρουράριων της περιφέρειας, έγινε ψηφοροία για να όρισθή ο νέος διοκρητής του συντάγματιος των έξεντιώντων του Μάιο. Ο Φιτζράλντ, αν και έξέθεσε ίποψηφιότητα, άπέτυχε και τη φορά αυτή. Αντ' αυτού δε έξέλεγη ο Λόδος Πάτρις Μάξ Ντόννελ, ένας απ' τους πιο θανάσιμους έχθρούς του. Ο Τζώρτζ έγινε έξω φρενών για την άποκρησία του, και μια μέρα παραδόνεκε τον Μάξ Ντόννελ στο όρομο και όρωρησε να τον σκοτώσει. Οι σοματιοφύλακες όμως του νέου συνταγματάρχου τον έπιδούσαν, τον συνέλαβαν και δεμένον χειροπόδαρα τον όδηγησαν στη φυλακή. Μόλις μαθεύτηκε η σύλληψη του Τζώρτζ Φιτζράλντ, όλοις ο κόσμος έχάρηκε. Έγινε άμέσως η δική του και τον κατεδικασαν σε θάνατο. Στην άρχη ο Φιτζράλντ έδειξε μεγάλη ψυχραιμία, στο άκουσμα της καταδίκης του. Άλλά όταν έφτασε η ώρα της έκτέλεσεως έδειλασε.

Μιά ψυχρή και όμυχλόδη άβγη του 1786, ο Φιτζράλντ όδηγήθηκε στην άγγλόνη που είχε στήθη κι' αυτόν, στην κεντριόη πλατιά του Δουβλίνο. Άφου ο δήμος του πέρασε τη θηλεία στο λαμό και τραβήξε το βάρφο, στο όποιο πατούσαν τα πόδια του, το σχοινί της κρεμάλιας κόπτηε. Και κρισεύτηκε να τον πιάσουν και να τον κριταώον, όσωπα να μη άλλο σχοινί και να του περάσουν για δεύτερη φορά τη θηλεία στο λαμό. Έτσι πέθανε ο κούμοβόρος Φιτζράλντ, όπως τον έβλεπε όλόκληρη η Άγγλία.

Οι άνθρωποι τους οποίους έστρατολόγησε ήταν όλοι του σχοινιού και του παλουκιού...